

'HET IS HEEL LEUK OP ERIKS NEK'

Marijke Kolk doet wekelijks verslag van haar belevenissen als pleegmoeder. Veters helpen strikken blijkt bij het ene kind een echt 'mamading', bij het andere iets voor papa.

FOTO SHODY GAREMAN

Wij zijn coole meiden." Dat zegt Felicity elke dag dat ze bij ons is minstens één keer. Meestal volgt daarna: „Ja toch, Marijke?”

Als we gaan eten, wil ze naast mij zitten, als ze huilt wil ze door mij worden getroost en als ze moe is wil ze alleen op mijn nek. Erik mag grapjes maken en haar onder haar voeten kietelen, maar veters strikken moet ik dan weer doen. En dat terwijl lang geleden juist Erik de grote nekdrager en veterstrikker was.

Terug naar het jaar 2000. Ik word door Erik voorgesteld aan zijn dochter, Evelien. Ze zit op het aanrecht in de flat waar Erik na zijn scheiding is gaan wonen. Een lief, klein meisje van net 2, blonde staartjes op haar hoofd. Met grote ogen kijkt ze me aan. Hij geeft haar een kus op haar hoofd. Ik ben verliefd. Op hem, en nu ook een beetje op haar.

De tweede keer dat ik Evelien zie, gaan we met z'n drietjes naar de Efteling. Zij huppelt vrolijk rond en in de speeltuin gaan we samen op de wip. Maar als ik later die

dag haar veters wil vastmaken, jammert ze: „Nee, dat moet pápa doen.” Ook wil ze niet op mijn nek: „Papa nek.”

„Sorry”, verontschuldigt hij zich als dit gebeurt. Maar dat is nergens voor nodig, het maakt mij niets uit. Als ik bij Erik slaap, hoor ik 's ochtends Evelien brabbelen in haar bedje. Ik kan dan niet wachten haar eruit te halen en dat kleine warme lijfje tussen ons in te leggen.

Op een dag zegt Erik: „Pas sinds ik alleen woon, is de band zo close geworden. Ik hou zóveel van mijn twee meisjes.”

„Eerlijk, onbaatzuchtig, heel grappig en oprecht”, zegt mijn stiefdochter als ik haar zestien jaar later vraag hoe ze papa zou omschrijven. „En hij geeft altijd goede raad.” Ik denk aan de tranen in zijn ogen als Evelien verdriet heeft, de nachtelijke ritjes om haar op te halen van een feestje, de boterhammen die hij 's ochtends ook nu nog voor haar smeert en het geduld waarmee hij naar haar jongevrouwenproblemen kan luisteren.

Het nek- en veterprobleem ging bij Evelien trouwens snel over. In no time mocht ik wat hij mocht. En zo gaat het andersom nu bij Felicity. Want toen we vandaag met alle kinderen in de Beekse Bergen waren en 'ons' kleuter-tje moe werd, wilde ze op mijn nek en daarna op die van Evelien. Op mijn vraag of ze niet bij Erik op zijn nek wilde, antwoordde ze: „Nee, dat durf ik niet.” Maar toen hij haar er op een gegeven moment gewoon op zette, zei ze blij: „Het is tóch heel leuk op Eriks nek!”

's Avonds zei ze tegen mij: „Erik gaf mij net een aaitje op mijn wang. Dat vind ik lief.” Het komt dus wel goed. En veters strikken kan ze sinds kort zelf. ■

'Eerlijk, onbaatzuchtig, heel grappig en oprecht', omschrijft mijn stiefdochter haar vader